ἀδιάφορος / adiaphoros (-foros), indifferens

in fine versus

1. Hephaest. 14. 15 sqq. ([Hom.] *Il.* II 1 sq.) Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν καὶ μακράν, οἷον·

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι· Δία δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ βραχεῖα.

Hephaest. 16. 2 sqq. ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν (*scil*. τὸ ἰαμβικὸν μέτρον), ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον δέχεται μόνον ἢ πυρρίχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Hephaest. 17. 1 sqq. ἔστιν ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις (*scil.* ἰαμβικοῖς μέτροις) καὶ τὸ χωλὸν καλούμενον, ὅπερ τινὲς μὲν Ἱππώνακτος, τινὲς δὲ Ἀνανίου εὕρημά φασι, διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ, ᾗ ἐκεῖνο μὲν τὸν τελευταῖον ἴαμβον ἔχει ἢ πυρρίχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον, τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον.

Hephaest. 20. 18 sqq. τὸ δακτυλικὸν δέχεται δακτύλους καὶ σπονδείους κατὰ πᾶσαν χώραν πλὴν τῆς τελευταίας· ἐπὶ ταύτης δέ, εἰ μὲν ἀκατάληκτον εἴη, δάκτυλον ἕξει ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον κρητικόν.

Hephaest. 22. 18 sqq. τὰ δὲ αἰολικὰ καλούμενα τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα πάντως ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον, ἤτοι σπονδεῖον ἢ ἴαμβον ἢ τροχαῖον ἢ πυρρίχιον, τοὺς δὲ ἐν μέσῳ δακτύλους πάντας, τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν ἢ κρητικὸν διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ᾖ, ἐὰν δὲ καταληκτικόν, καὶ τὰ ἀπὸ τούτου μεμειωμένα εἰς δισύλλαβον καὶ συλλαβήν.

Hephaest. 29. 3 sqq. τὸ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρόν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δὲ ὅτε καταληκτικόν ἐστιν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατάκλειδα περαιοῦται, τουτέστιν εἰς ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Hephaest. 43. 11 sqq. ἐπιχοριαμβικὸν μὲν οὖν τὸ σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον, οἷον· (Sapph. 1.1. Voigt)

ποικιλόθρον᾽ ἀθανάτ᾽ Ἀφρόδιτα·

τοῦτο δὲ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν χοριαμβικήν, τὴν δὲ κατάκλειδα ἐξ ἰάμβου καὶ τῆς ἀδιαφόρου.

Hephaest. 44. 19 sqq. ἐπιωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον, ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικήν, ἤτοι ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος ἢ δευτέραν παιωνικήν, τὴν δὲ κατάκλειδα ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου, οἷον· (Alc. 307a Voigt)

ὦ ᾽ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Δίος

(Alc. 331 Voigt)

Μέλαγχρος αἰδῶς ἄξιος εἰς πόλιν.

Hephaest. 45. 16 sqq. τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικήν, ἤτοι ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν ἢ

δευτέραν παιωνικήν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου κατάκλειδα, οἷον· (lyr. adesp. 21. 1. Voigt)

τοοῦτος εἰς Θήβας πάϊς ἁρμάτεσσ᾽ ὀχήμενος,

(lyr. adesp. 21. 1. Voigt)

Μᾶλις μὲν ἔννη λεπτὸν ἔχοισ᾽ ἐπ᾽ ἀτράκτῳ λίνον

Aristid. Qvint. *de mus.* I 21 (p. 44. 7 sqq. Winnington-Ingram) αὐτίκα παντὸς μέτρου τὴν τελευταίαν ἀδιάφορον ἀποφαινόμεθα μηδεμιᾶς αὐτῇ συλλαβῆς ἐπιφερομένης δι᾽ ἧς ἀφωρισμένως ἑνὸς μεγέθους αὐτὴν ἂν εἰπεῖν προσήκοι.

Aristid. Qvint. *de mus.* I 25 (p. 48. 22 sqq. Winnington-Ingram) δέχεται δὲ (*scil.* τὸ ἰαμβικὸν) ἐπὶ τελευτῆς ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ πυρρίχιον, σπονδεῖον δέ, ὅτε τὸ καλούμενον χωλὸν γίνεται, ἐν δὲ τοῖς καταληκτικοῖς ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Choerob. 225. 6 sqq. πρόδηλόν ἐστι τὸ λεγόμενον, ἐπειδὴ λέγει παντὸς εἶναι μέτρου τὸ τέλος ἀδιάφορον, τουτέστι ἐὰν μακρὸν ἢ βραχὺ τοῦτο, ἀδιάφορον· ἰστέον ὅτι ἡ βραχεῖα ἀντὶ μακρᾶς εὑρίσκεται εὐλόγως κατὰ τὸ τέλος (βοηθεῖται γὰρ ὑπὸ τῆς σιωπῆς), παραλόγως δὲ ἡ μακρὰ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται ἐν τέλει μέτρου, ὅμως δ᾽ οὕτως ἐπεκράτησε.

Choerob. 250. 11 sqq. ἰστέον γὰρ ὅτι ἡ ἑπτάσημος τροχαϊκὴ (*scil.* συζυγία) ἐπὶ τέλους ἔχει τὸν σπονδεῖον, ὥστ᾽ εἶναι τὴν τελευταίαν τοῦ διτροχαίου ἀδιάφορον, μακρὰν καὶ βραχεῖαν· μακρὰν μέν, ὅτε ἐστὶν ἑπτάσημος, βραχεῖαν δέ, ὅτε ἑξάσημος. ἡ δὲ ἰαμβικὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῆς ἀρχῆς.

Choerob. 250. 20 sqq. τὴν δὲ κατακλεῖδα, τουτέστι τὴν ἐσχάτην συζυγίαν (τρίμετρον γὰρ ὑποτίθεται τὸ μέτρον), ἔχει (*scil.* τὸ σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον) ἐξ ἰάμβου καὶ ἐσχάτης συλλαβῆς ἀδιαφόρου οὔσης, τουτέστι πῆ μὲν μακρᾶς πῆ δὲ βραχείας.

Trich. 367. 20 sqq. δέχεται δὲ τὸν πυρρίχιον ἐπὶ τέλει τὸ ἰαμβικὸν μέτρον διὰ τὸ ἀδιάφορον εἶναι παντὸς μέτρου τὴν τελευταίαν συλλαβήν, τουτέστι μακρὰν ἢ βραχεῖαν.

Trich. 377. 1 sqq. ἰστέον δέ, ὅτι ὡς ἐπὶ τοῦ ἰαμβικοῦ καὶ τοῦ τροχαϊκοῦ, οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ πάντων διμέτρων ἢ τριμέτρων, καταληκτικῶν ἢ ἀκαταλήκτων καὶ τῶν λοιπῶν, παντὸς μέτρου ἡ τελευταία συλλαβὴ ἀδιάφορός ἐστι, μακρὰ ἢ βραχεῖα λαμβανομένη ἀπεριέργως. διὰ τοῦτο καὶ τὸ δακτυλικὸν ἑξάμετρον, εἰ μὲν ἀκατάληκτόν ἐστι, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον τὸν τελευταῖον δέχεται πόδα, ὡς τό· ([Hom.] Od. IX 347)

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

τοῦ γὰρ κρέα τὸ ʽα᾽ μακρὸν ἐκ κράσεως. εἰ δὲ καταληκτικόν, εἰ μὲν εἰς δισύλλαβον, πάλιν ἢ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον, διὰ τὸ ἀδιάφορον ἔχειν τὴν ἐπὶ τέλους, ὡς τό· (Hes. *op*. 548sq.)

ἠῷος δ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἀπ᾽ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις.

τὸ μὲν γὰρ πρότερον ἔπος εἰς τροχαῖον, τὸ δὲ δεύτερον εἰς σπονδεῖον ἀπαρτίζει. εἰ δὲ καταληκτικόν ἐστιν εἰς συλλαβήν, ἡ συλλαβὴ πάλιν αὕτη μακρά ἐστιν ἢ βραχεῖα διὰ τὸ ἀδιάφορον.

Trich. 384. 14 sqq. τὸ γὰρ αἰολικὸν ὡς ἔφαμεν, ἀναπαιστικὸν τὸν καταρχὰς πόδα ἴαμβον δέχεται, τοὺς δὲ ἐφεξῆς ὁμοίως τῷ ἀναπαιστικῷ σπονδείους ἢ ἀναπαίστους ἀδιαφόρως καὶ τὸν τελευταῖον σπονδεῖον ἢ τροχαῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον, ὅτε ἐστὶ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.

App. Dion. 313. 3 sqq. ἡ δὲ ἕκτη χώρα (*scil.* τοῦ ἡρωικοῦ μέτρου) σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή.

App. Dion. 315. 15 sqq. ἡ δὲ τρίτη χώρα (*scil.* τοῦ ἐλεγιακοῦ μέτρου) σπονδεῖον μόνον δέχεται, ἡ δὲ τετάρτη ἀνάπαιστον, ἡ δὲ πέμτη ἀνάπαιστον καὶ χορεῖον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία τοῦ στίχου συλλαβή.

App. Dion. 315. 19 sqq. ἔστι δὲ καὶ οὕτω μετρῆσαι (*scil.* τὸ ἐλεγιακὸν μέτρον)· τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον πόδα χρὴ δάκτυλον ἢ σπονδεῖον ἐπιζητεῖν ἤ, καθὼς προείρηται, ἀμφίμακρον ἢ παλιμβάκχειον, θεραπευομένους καὶ καθαρούς, ἐν τάξει δακτύλου κειμένους· καὶ μετὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τῶν δύο τούτων ποδῶν χρὴ συλλαβὴν μακρὰν ἐπιζητεῖν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ τὴν συλλαβὴν ἄλλους <δύο πόδας ἀπὸ δακτύλου μόνου κειμένους, καὶ μετὰ τούτους τοὺς δύο> πόδας ἐπιζητεῖν χρὴ καὶ συλλαβὴν αὖθις εἰς τὸ πέρας τοῦ ἐλεγειακοῦ στίχου, ἢ μακρὰν ἢ βραχεῖαν. καθὼς γὰρ εἴρηται, ἐπὶ παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία τοῦ στίχου συλλαβή.

App. Dion. 316. 7 sqq. τὸ ἐλεγειακὸν μέτρον συνίσταται τοῦτον τὸν τρόπον· ἔστι στίχος τεμνόμενος εἰς δύο μεν πενθημιμερῆ, οἷον· (Callim. fr. 1. 2 Pfeiffer)

Νήιδες οἳ Μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι.

ἀλλὰ τὸ πρότερον πενθημιμερὲς συνέστηκεν ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς μακρᾶς. ἤτοι ἔχει δύο σπονδείους ἢ δύο δακτυλους ἢ σπονδεῖον καὶ δάκτυλον, ἢ δάκτυλον καὶ σπονδεῖον· κινουμένους γὰρ ἔχει τοὺς πόδας. τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως ἔχει τοὺς δακτύλους δύο καὶ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ἀδιάφορον. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς καὶ ἡ πρώτη.

App. Dion. 317. 5 sqq. ἑτέρως περὶ τῶν ἀνακρεοντείων. ἡ πρώτη χώρα δέχεται ἀνάπαιστον, ἡ δευτέρα ἴαμβον, ἡ τρίτη ἴαμβον, ἡ τετάρτη ἀδιάφορον· οἷον· (Sophron. Anacr. 5. 1 [PG LXXXVII 3, col. 3756] Migne)

ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου.

App. rhet. 340. 6 sqq. ἡ δὲ ἕκτη χώρα (*scil.* τοῦ ἡρωικοῦ μέτρου) σπονδεῖον δέχεται, [ἐνίοτε δὲ] καὶ τροχαῖον· ἐπὶ παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία [τοῦ ποδὸς] συλλαβή.

App. rhet. 343. 13 sqq. ἔστιν ὁ στίχος τοῦ Ἀνακρέοντος οὗτος· ἡ πρώτη χώρα ἐξ ἀναπαίστου, ἡ δευτέρα καὶ τρίτη ἐξ ἰάμβου, ἡ τετάρτη μονοσύλλαβος καὶ ἀδιάφορος· (Sophron. *Anacr.* 5. 1 [PG LXXXVII 3, col. 3756 Migne])

ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου.

Epit. Hephaest. 360. 8 sqq. τὸ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρόν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δέ, ὅτε καταληκτικόν ἐστιν, εἰς κατάληξιν περαιοῦται ἰαμβικήν, <ἤγουν> ἢ εἰς ἀμφίβραχυν ὡς· (Aristoph. fr. 9. 1 [PCG III 2, p. 39] Kassel-Austin)

οὐκ ἐτὸς ὦ γυναῖκες·

ἢ εἰς βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον, ὡς· (Anacr. 37 [PMG 382] Page)

δακρυόεσσάν τ᾽ ἐφίλησεν αἰχμάν·

ἢ εἰς δάκτυλον ἢ εἰς κρητικὸν διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας ὡς· (mel. adesp. 57 [PMG 975] b Page)

οὐδὲ λεόντων σθένος οὐδὲ τροφαί.

Epit. Hephaest. 362. 12 sqq. δέχεται τὸ πινδαρικὸν ἐπιχοριαμβικὸν κατὰ τὴν πρώτην χώραν ἀντίσπαστον, κατὰ τὴν δευτέραν χορίαμβον, κατὰ τὴν πρώτην χώραν ἀντίσπαστον, κατὰ τὴν δευτέραν χορίαμβον, κατὰ τὴν τρίτην ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον, ὡς εἶναι τὸ ὅλον ἑνδεκασύλλαβον, οἷον· (Pind. fr. 94c Maehler)

ὁ Μουσαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

Anon. GG I 1, 122. 9 sqq. Vhlig ἡ δὲ ἕκτη χώρα (*scil.* τοῦ ἡρωικοῦ μέτρου) σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον. ἐπὶ παντὸς μέτρου ἀδιάφορος ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή.

Anon. GG I 1, 122. 13 sqq. Vhlig. ὁ ἴαμβος ἓξ χώρας ἐπιδέχεται. τὰς μὲν πέντε συγκειμένας ἔχει ἐκ σπονδείου καὶ δακτύλου καὶ ἀναπαίστου καὶ χορείου καὶ ἰάμβου. ὁ μὲν πρῶτος καὶ τρίτος καὶ πέμπτος ποὺς ἐπιδέχεται τούτων τὸν ἐμπίπτοντα. ὁ δὲ δεύτερος καὶ τέταρτος ποὺς τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους ἐπιδέχονται. οὗτοι δέ εἰσιν ἴαμβος, χορεῖος, ἀνάπαιστος. ἡ δὲ ἕκτη χώρα ἐπὶ παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν.

Anon. Vat. 192 ἀναπαιστικὸν δὲ μέτρον ἐστὶ τὸ δεχόμενον κατὰ πᾶσαν χώραν ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον πλὴν πολλάκις τῆς τελευταίας συλλαβῆς διὰ τὸ ταύτης ἀδιάφορον. σπανίως δὲ δέχεται τὸ ἀναπαιστικὸν μέτρον προκελευσματικὸν τετράβραχυν διαιρουμένου τοῦ ἐν τῷ ἀναπαίστῳ ἑνὸς μακροῦ εἰς δύο βραχεῖα, ὡς τίθεναι καὶ ὅλον στίχον ἐξ ἀναπαίστων διαλελυμένων ἤτοι προκελευσματικῶν. συμπτυσομένων δὲ πάλιν τῶν τοῦ ἀναπαίστου δύο βραχέων εἰς μίαν μακρὰν γίνονται σύμπτυσται ἀνάπαιστοι, τὸ ὅλον σπονδιακόν. δέχεται δὲ ἔστιν ὅτε καὶ τὸν τελευταῖον πόδα βακχεῖον ἢ καὶ ἰαμβικὴν κατακλεῖδα διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον καὶ ὀνομάζεται τὸ μέτρον λογαιοδικὸν ὥσπερ ἐν τῷ δακτυλικῷ τὸ δεχόμενον ἐν τῷ τέλει τροχαικὴν συζυγίαν. ἐν δὲ τοῖς ἀναπαιστικοῖς στίχοις τοῦ Ἀριστοφάνους εὕρηνται καὶ δάντυλοι (ἔτι τε καὶ ἐν τοῖς τραγικοῖς *add.* m^2). γίνωσκε δὲ ὅτι ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ ὡς βούλει λαμβάνεις τοὺς πόδας, ἢ τοὺς δύο πόδας ἀντὶ ἑνὸς μέτρου καὶ συζυγίας μιᾶς ἢ ἕκαστον πόδα ἀντὶ μέτρου καὶ συζυγία ὥσπερ ἐν τῷ δακτυλικῷ.

Schol. vet. in Pind. *Ol.* 1 (I, p. 15. 14 sqq. Drachmann) τὸ ιβʹ ἐπιωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου· τὴν δὲ κατακλεῖδα ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου. τὸ ιγʹ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς ἰαμβικὴν κατακλεῖδα περαιούμενον, τουτέστιν εἰς ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 1 (p. 45. 19 sqq. Abel) τὸ γʹ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 1 (p. 46. 11 sqq. Abel) τὸ ηʹ τροχαικὸν μονόμετρον

ὑπερκατάληκτον. ἐμοὶ δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν δοκεῖ ἡμιόλιον ἐκ τροχαικῆς συζυγίας καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 1 (p. 48. 16 sqq. Abel) τὸ ϛʹ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, διϊάμβου καὶ αὖθις ἀντισπάστου ἢ διϊάμβου ἢ ἐπιτρίτου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 2 (p. 104. 13 sqq. Abel) τὸ γʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, πλὴν ὁ αʹ ἀντίσπαστος διαλύεται εἰς βʹ βραχείας καὶ μακρὰν αʹ, καὶ ἡ κατακλεὶς ἰαμβική. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ὡς Ἰωνικόν ἐστι δίμετρον ἀκατάληκτον τῆς αʹ μακρᾶς τοῦ ἰωνικοῦ διαλυθείσης εἰς βʹ βραχείας, τοῦ δὲ βʹ ποδὸς παίωνος ὄντος βʹ ἀντὶ Ἰωνικοῦ, ἔν τισι δὲ καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 2 (p. 105. 13 sqq. Abel) τὸ ιʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· τετρασύλλαβοι γὰρ οἱ πόδες. ἡ τελευταία ἀδιάφορος· ἔν τισι μὲν γάρ ἐστιν ὁ βʹ ποὺς τρίβραχυς, ἔν τισι δὲ ἀνάπαιστος.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 4 (p. 170. 13 sqq. Abel) τὸ γʹ ἰθυφαλλικόν, ἤτοι τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τοῦτο δὲ καὶ ἡμιόλιον λέγεται, ὡς ἔχον τὴν συζυγίαν τῶν ποδῶν καὶ τὸ ἥμισυ ταύτης. ἡ τελευταία ἀδιάφορος.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 5 (p. 183. 3 sqq. Abel) τὸ ζʹ ἰθυφαλλικόν· γʹ γάρ εἰσι τροχαῖοι. εἰ δέ που καὶ σπονδεῖος ἐν τῷ τέλει εὕρηται, οὐκ ἔξω λόγου. ὅ τε γὰρ ποὺς οἰκεῖος τῷ μέτρῳ, καὶ τὴν τελευταίαν φασὶν ἀδιάφορον εἶναι τῶν κώλων.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 9 (p. 310. 9 sqq. Abel) τὸ γʹ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται φαλαίκειον· Φάλαικος γὰρ τούτου εὑρετής, ἔχει δὲ τὴν μὲν αʹ συζυγίαν ἀντισπαστικὴν ἢ καθαρὰν ἢ τρεπομένην εἰς τὰ δʹ τοῦ δισυλλάβου σχήματα, ὡς Ἡφαιστίων (31. 16 sqq.) φησί, τὴν δὲ βʹ ἰαμβικήν, τὴν δὲ τελευταίαν ἀδιάφορον ἢ τροχαϊκὴν ἢ ἰαμβικήν.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 10 (p. 344. 4 sqq. Abel) τὸ ζʹ προσοδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβου καὶ ἡμίσεος ποδὸς ἀδιαφόρου.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 13 (p. 384. 9 sqq. Abel) τὸ ηʹ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἔχει δὲ ἔν τισι μὲν τοὺς χοριάμβους καθαρούς, ἔν τισι δὲ ἰαμβικὴν ἢ τροχαϊκὴν συζυγίαν καὶ τὴν κατάληξιν ὡσαύτως ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 13 (p. 384. 13 sqq. Abel) τὸ ιʹ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς εὐριπίδειον ἐκ δακτύλου ἀρχόμενον. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ προσοδιακὸν εἶναι ἐκ χοριάμβου καὶ ἰωνικοῦ ἢ ἐπιτρίτου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 14 (p. 420. 13 sqq. Abel) τὸ ζʹ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀσυνάρτητόν ἐστιν ἐκ παιωνικοῦ κρητικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἀντισπαστικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου, ἢ κατὰ συνίζησιν τῆς τελευταίας πενθημιμεροῦς, ὃ καλεῖται δοχμιακόν, τὸ ἀντισπαστικὸν δηλονότι. εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν ἔστω τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου, διϊάμβου καὶ παίωνος αʹ διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. vet. in Pind. *Pyth.* 1 (p. 14. 16 sq. Tessier) τὸ γʹ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς τελευταίας ἀδιαφόρου οὔσης.

Schol. in Aesch. *Pers.* 102 (p. 35. 22 sqq. Massa Positano) + τὸ εʹ ὅμοιον ἰω-

νικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ἐκ δύο ἰωνικῶν ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ κρητικοῦ· τὸ μέντοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς δάκτυλον ἔχει ἀντὶ κρητικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 125 (p. 37. 20 sqq. Massa Positano) + τὸ ϛʹ δακτυλικὸν πενθημιμερές, εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 256 (p. 42. 30 sqq. Massa Positano) + ὡς εἴρηται, ἀλλοιόστροφα· ἔστι δὴ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα δʹ· τὸ αʹ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ χοριάμβου ἑξασυλλάβου καὶ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον ἢ χορείου.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 568 (p. 52. 20 sqq. Massa Positano) + τὸ ζʹ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος ἢ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον, εἰ δὲ βούλει τροχαικὸν ἰθυφαλικὸν τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 584 (p. 53. 22 sqq. Massa Positano) + τὸ εʹ καὶ τὸ ϛʹ ἀντισπαστικὰ δίμετρα καταληκτικὰ ἃ καλεῖται φερεκράτεια, ἐξ ἐπιτρίτου δʹ καὶ ἀμφιβράχεος ἢ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον, εἰ δὲ βούλει δακτυλικὰ τρίμετρα καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 633 (p. 54. 27 sqq. Massa Positano) + τὸ ζʹ περίοδος καταληκτικὸς ἐκ τροχαικῆς συζυγίας καὶ ἰαμβικῆς καταληκτικῆς, εἰ δὲ βούλει ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίου, ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 657 (p. 56. 24 sqq. Massa Positano) + τὸ δʹ ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχεος ἢ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 657 (p. 57. 2 sqq. Massa Positano) + τὸ ηʹ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τοῦ βʹ ποδὸς προκελευσματικοῦ ἤτοι τετραβράχεος, εἰ δὲ βούλει παιωνικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ἐκ παίωνος πρώτου καὶ δʹ καὶ μολοσσοῦ ἢ παλιμβακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 672 (p. 57. 16 sqq. Massa Positano) + τὸ δʹ <ἰωνικὸν> ἀπ᾽ ἐλάττονος <δίμετρον> καταληκτικόν, <ἐξ ἰωνικοῦ> καὶ χορείου ἢ ἀ<ναπαίστου> διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 672 (p. 57. 18 sq. Massa Positano) + τὸ εʹ ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 672 (p. 57. 20 sqq. Massa Positano) + τὸ ηʹ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος διὰ τὴν ἀδιάφορον· εἰ δὲ βούλει δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.

SCHOL. in Aesch. *Pers.* 858 (p. 64. 11 sqq. Massa Positano) + τὸ βʹ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· τὸ αὐτὸ δ᾽ ἂν εἴη καὶ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον.

SCHOL. in Aesch. *Prom.* 128 (p. 11 Smyth) + τὸ αʹ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου . . . τὸ εʹ ὅμοιον τῷ αʹ, ἐκ διιάμβου καὶ χοριάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Aesch. *Prom.* 159 (p. 14 Smyth) + τὸ δʹ ἰωνικὸν ἢ παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ δύο παιώνων $β^{τέρων}$ καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου. τὸ

ε′ παιωνικὸν καθαρὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος δ′ καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον ἢ πυρρίχου.

Schol. in Aesch. *Prom.* 425 (p. 34 Smyth) + τὸ ε′ ὅμοιον τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ διϊάμβου παίωνος γ′ ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· εἰ δὲ βούλει, ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς καὶ ἀναπαιστικῆς συζυγίας.

Schol. in Aesch. *Prom.* 526 (p. 41 Smyth) + τὸ ϛ′ χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου $β^{τέρου}$ ἢ διτροχ<αίου> χοριάμβου καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ χοριάμβους εὑρήσεις, καὶ ἀμφότερον.

Schol. in Aesch. *Prom.* 561 (p. 45 Smyth) + τὸ $κβ^{τερον}$ ἀντισπαστικὸν γλυκώνειον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *Prom.* 593 (p. 48 Smyth) + τὸ ζ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *Prom.* 593 (p. 48 Smyth) + τὸ ιβ′ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικόν, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *Prom.* 887 (p. 69 Smyth) + τὸ α′ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον, ἢ δακτυλικὸν πενθημιμερές.

Schol. in Aesch. *sept.* 78-150b (II 2, p. 49. 22 sq. Smith) + τὸ ιβ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου, παίωνος δευτέρου καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 78-150b (II 2, p. 49. 36 sq. Smith) + τὸ κζ′ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 78-150b (II 2, p. 50. 6 sq. Smith) + τὸ λγ′ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος πρώτου κατὰ συνίζησιν καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 78-150b (II 2, p. 50. 9 sqq. Smith) + τὸ λϛ′ ἀντισπατισκὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 78-150b (II 2, p. 50. 13 sq. Smith) + τὸ μ′ δακτυλικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιαφόρον.

Schol. in Aesch. *sept.* 78-150b (II 2, p. 50. 27 sq. Smith) + τὸ νὰ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, ἀντισπάστου καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 150-157b (II 2, p. 80. 17 sqq. Smith) + τὸ θ′ ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου ἤτοι τροχαικῆς συζυγίας καὶ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον ἢ χορείου.

Schol. in Aesch. *sept.* 166-172b (II 2, p. 88. 3 sq. Smith) + τὸ α′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διιάμβου καὶ δακτύλου ἢ κρητικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 166-172b (II 2, p. 88. 5 sqq. Smith) + τὸ γʹ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ χορείου ἢ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον συνίζησιν ἔχει ἐν τῷ δευτέρῳ ποδί.

Schol. in Aesch. *sept.* 287-303b (II 2, p. 139. 36 sqq. Smith) + τὸ αʹ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ διιάμβου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου ἢ πυρριχίου διὰ τὴν ἀδιάφορον. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον κοινὴν ἔχει συλλαβὴν κατὰ τὸν πρῶτον πόδα.

Schol. in Aesch. *sept.* 287-303b (II 2, p. 140. 13 sq. Smith) + τὸ ιβʹ ὅμοιον ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 321-332b (II 2, p. 152. 32 sqq. Smith) + τὸ γʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διιάμβου· τὸ μέντοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου σύγκειται διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 345-356b (II 2, p. 163. 32 sqq. Smith) + τὸ εʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτρόχαιον ἔχει καὶ ἀμφίβραχυν διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 345-356b (II 2, p. 164. 4 sqq. Smith) + τὸ ιγʹ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διιάμβου καὶ πυρριχίου ἢ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον δισπόνδειον ἔχει ἀντ᾽ ἐπιτρίτου.

Schol. in Aesch. *sept.* 481-485d (II 2, p. 218. 16 sqq. Smith) + τὸ δʹ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἢ προσοδιακὸν ἐκ χοριάμβου καὶ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάσσονος, ἢ ἰωνικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 521-525e (II 2, p. 238. 3 sq. Smith) + τὸ μέντοι πρῶτον κῶλον τὸν δεύτερον ἔχει πόδα χορίαμβον, τὸν δὲ τρίτον ἀνάπαιστον διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 720-726b (II 2, p. 313. 35 sq. Smith) + τὸ ϛʹ ὅμοιον ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ δύο ἰωνικῶν ἀπ᾽ ἐλάττονος καὶ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 888-893b (II 2, p. 372. 24 sqq. Smith) + τὸ αʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, διτροχαίου καὶ συλλαβῆς, τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δὲ κῶλον ἐπιτρίτους ἔχει ἀντὶ τούτων ... (28 sqq.) εἰ δὲ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλα οὐχ ὁμοίους ἔχει πόδας – τὸ μὲν γὰρ ἔχει πρῶτον ἐπίτριτον, τὸ δὲ ἀντίσπαστον καὶ τροχαῖον, εἰ βούλει, ἢ ἴαμβον διὰ τὴν ἀδιάφορον – οὐδὲν θαυμαστόν· τῷ αὐτῷ γάρ εἰσι καὶ οὗτοι οἰκεῖοι μέτρῳ.

Schol. in Aesch. *sept.* 900-906c (II 2, p. 376. 21 sq. Smith) + τὸ ζʹ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 915-921d (II 2, p. 381. 14 sq. Smith) τὸ βʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 941-946d (II 2, p. 387. 21 sqq. Smith) + τὸ αʹ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διιάμβου, διτροχαίου καὶ κρητικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον, ἢ δακτυλικὸν ὃ καλεῖται φαλαίκειον.

Schol. in Aesch. *sept.* 966-974b (II 2, p. 394. 1 sqq. Smith) + τὸ ϛʹ καὶ ζʹ χοριαμβικὰ ἡμιόλια ἐκ χοριάμβου καὶ πυρριχίου, ἢ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὰ δίμετρα καθαρά.

Schol. in Aristoph. *av.* 451a (p. 77 Holwerda) Tr ὁ αʹ ἀσυνάρτητος ἐξ ἀναπαιστικῶν διμέτρον βραχυκατάληκτων, καὶ ἰαμβικῆς βάσεως διὰ τὴν ἀδιάφορον Lh.

Schol. in Aristoph. *av.* 936a (p. 147 Holwerda) Tr τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα] ἡ δʹ περίοδος κῶλον ἐστὶ παιωνικῶν ἐπιμεμιγμένων κρητικοῖς ἤτοι ἀμφιμάκροις καὶ παλιμβακχείοις δʹ ... τὸ γʹ δίμετρον ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον Lh.

Schol. in Aristoph. *av.* 1262a (p. 186 Holwerda) Tr τὸ δὲ ϛʹ δίμετρον (*scil.* παιωνικόν) ἀκατάληκτον διὰ τὴν ἀδιάφορον Lh.

Schol. rec. in Aristoph. *nub.* 222-223 (p. 38 Koster) Tr^{1} ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος τρίμετρ<ος> βραχυκατάληκτος ἐκ δύο ἰωνικῶν ἀπὸ μείζονος καὶ τροχ<αί-ου> διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub.* 510a (p. 270. 9 sqq. Koster) τὶ τρίτον καὶ τὸ ἑξῆς καὶ τὸ ἕβδομον καὶ τὸ μετ᾽ αὐτὸ χοριαμβικὰ δίμετρα καταληκτικὰ εἰς ἀμφίβραχυν περαιούμενα ἢ βακχεῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον, ἀριστοφάνεια καὶ αὐτὰ καλούμενα.

Schol. rec. in Aristoph. *nub.* 563c. 12 sqq. (p. 89 Koster) Tr^{1} τὸ ιʹ ‘τὸν θ᾽ ἱππονώμαν ὃς ὑπερ-᾽ δίμετρον ἐκ τρίτου ἐπιτρίτου – – ⏑ – καὶ παιῶνος [πρώτου] καὶ χοριάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Aristoph. *nub.* 700a. 8 sq. (p. 107 sq. Koster) Tr^{1} τὸ εʹ ‘ἐς ἄλλο πήδα νόημα φρενός᾽ ὅμοιον ἐκ διιάμβου, διτροχαίου καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub.* 804a (p. 274. 9 sqq. Koster) τὸ πέμπτον (*scil.* τροχαικὸν δίμετρον) ... ἀκατάληκτον ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὔσης.

Schol. rec. in Aristoph. *nub.* 949a. 11 sqq. (p. 133 Koster) Tr^{1} τὸ ζʹ ‘νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος᾽ ὅμοιος τρίμετρος βραχυκατάληκτος ἐκ βʹ χοριάμβων καὶ σπονδείου· ἀδιάφορος γάρ ἐστιν ὁ τελευταῖος ποὺς εἰς πάντα ... τὸ ιʹ ‘ἔστιν ἀγὼν μέγιστος᾽ ὅμοιον δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον ἑφθημιμερές.

Schol. rec. in Aristoph. *nub.* 1024a. 13 sqq. (p. 147 Koster) Tr^{1} τὸ θʹ ‘ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν᾽ ἑφθημιμερὲς ἐκ διιάμβου καὶ ἀμφιβράχεος ἢ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Aristoph. *nub.* 1154a. 9 sq. (p. 162 Koster) Tr^{1} τὸ ηʹ ‘λάμπων πρόβολος ἐμός᾽ ἰωνικὸν ἑφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Aristoph. *nub.* 1206a. 2 sqq. (p. 169 Koster) Tr^{1} τὸ πρῶτον ‘μάκαρ ὦ Στρεψίαδες᾽ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος ⏑ ⏑ – – δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάσσονος ⏑ ⏑ – – καὶ χορείου τριβράχεος ἢ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές.

Schol. rec. in Aristoph. *nub.* 1206a. 4 sqq. (p. 169 Koster) Tr^{1} τὸ βʹ ‘αὐτός τ᾽ ἔφ<υς> ὡς σοφὸς ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀ<συν>άρτη<τον> ἐξ

ἰαμβικῆς βάσεως ἤτοι μονομέτρου ἰαμβικοῦ καὶ τροχαικῆς κατακλεῖδος ἤτοι τροχαίου καὶ μιᾶς συλλαβῆς ἀδιαφόρου· αἱ γὰρ λήξεις τῶν μέτρων πάντων ἀδιάφοροι.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub*. 1303a. 6 sqq. (p. 179 Koster) Tr[1] τὸ δʹ ʻτὰ χρήμαθʼ ἁδανείσατοʼ ὅμοιον δίμετρον ἐκ διιάμβου ἢ ἐπιτρίτου γʹ καὶ διιάμβου πάλιν διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. REC. in Aristoph. *nub*. 1303a. 21 sqq. (p. 179 Koster) Tr[1] τὸ ιδʹ ʻὥστε νικᾶν ἅπαντας' ὅμοιον δίμετρον ἐξ ἐπιτρίτου βʹ καὶ ἀμφιβράχεος ἢ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον … (24 sq.) τὸ ιςʹ ʻκἂν λέγῃ παμπόνηρα' ὅμοιον δίμετρον ἐξ ἐπιτρίτου βʹ καὶ ἀμφιβράχεος ἢ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

SCHOL. in Callim. fr. 228. 1 Pfeiffer τὸ μ(ὲν) μέτ(ρον) ἀρχεβούλ(ειον) λογαοιδ(ικὸν) καλ(εῖται)· πεντάμετρον· ἡ αʹ ἐπιδέχετ(αι) ἀνάπαιστ(ον), σπονδεῖ(ον), ἴαμβ(ον), αἱ ἑξῆς ἀναπαίστ(ους), ἡ ἐσχάτ(η) βακχεῖον κ(αὶ) ἀμφίβραχυν, ἐπεὶ ἀδιάφορ(ος) ἡ τελευτ(αία) συλλαβή.

SCHOL. A in Hephaest. 114. 21 sqq. τοὺς στρατηγοὺς διασύρει ὡς πολλὰ βουλευομένους. τοῦτο καὶ χωλὸν γίνεται τῆς τελευταίας συλλαβῆς μὴ ληγούσης· τότε γὰρ ἀδιάφορον ἐστιν, ὅτε λήγει.

SCHOL. A in Hephaest. 116. 20 ἀδιάφορα γὰρ τὰ τέλη, ὡς εἴρηται.

SCHOL. A in Hephaest. 127. 16 sqq. πᾶν γὰρ ἔπος ἑξάμετρον (*scil*. δακτυλικόν) καταληκτικόν ἐστι εἰς δύο συλλαβὰς τῆς τελευταίας ἀδιαφορούσης μεταξὺ μακρᾶς ἢ βραχεῖας· κἂν μακρὰ δὲ ᾖ, ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. ἡ δευτέρα τοῦ δακτύλου βούλεται σώζεσθαι, ἡ μετὰ τὴν μακράν, βραχεῖα· ὥστε ὅτε μακρόν ἐστιν, ἀντὶ βραχείας παρελήφθη διὰ τὸ ἀδιάφορον εἶναι τὴν τελευταίαν.

SCHOL. A in Hephaest. 137. 10 sqq. ἐπίμικτα καλεῖ τὰ ἔχοντα ἐπιμίκτους συζυγίας· ἐπίμικτα δὲ καθὸ καὶ καθʼ ἑαυτὸν μικτὸς ὁ χορίαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἐκ δύο ποδῶν ἁπλῶν ὄντες. εἰ οὖν καθʼ ἑαυτὸν μικτός, ἄλλον προσλαβὼν ἐπίμικτος ἔσται. (15 sqq.) ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα ἅμα τῷ ἰάμβῳ βακχεῖον ποιεῖ, ὅτε μακρά ἐστιν, ἢ ἀμφίβραχυν, ὅτε βραχεῖά ἐστιν.

SCHOL. B in Hephaest. 273. 25 sqq. τὸ δὲ δακτυλικὸν αἰολικὸν κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους [ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς ἀποθέσεις], τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. ὅτε μὲν οὖν ἐστιν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμαρκον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικόν, εἰς δισύλλαβον μέν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δέ, ἀδιάφορον.

SCHOL. B in Hephaest. 276. 10 sqq. ἔστι δὲ καὶ λογαοιδοκὸν ἀναπαιστικόν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ, ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον, τουτέστιν ἢ βακχεῖον ἢ ἀμφίβραχυν.

SCHOL. B in Hephaest. 280. 12 sqq. δεῖ γὰρ αὐτὴν (*scil.* τὴν ἕκτην χώραν τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου) πάντως εἶναι δισύλλαβον, καὶ τὴν μὲν πρὸ τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον.

SCHOL. B in Hephaest. 283. 8 sqq. ἡ δὲ ἕκτη χώρα τοῦ ἡρωικοῦ μέτρου

σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορος ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή.

Schol. B in Hephaest. 283. 28 sqq. τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρον τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτό φασιν εἶναι, συντιθέντες τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως ἢ ἀμφιμάκρου καὶ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλου κειμένων ὡς καὶ ἐν τῷ ἡρωικῷ εἴρηται, τὴν δὲ τρίτην ἐκ σπονδείου, τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου, τὴν δὲ πέμτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ χορείου διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διῄρηται πενθημιμερῆ <εἰς> μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομήν (πενθημιμερὲς δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς), ἐπιδέχεται οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορως ἢ καὶ παλιμβάκχειον ἢ ἀμφίμαρκον θεραπευομένους ὡς εἴρηται, εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου, οἷον· (Callim. fr. 1. 2 Pfeiffer)

Νήιδες οἳ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι.

τούτου γὰρ ἡ τομή ἐστιν ἐν τῷ ‘μούσης’. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερές ἐστιν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἔστιν ὅτε καὶ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδείους ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενηθεμιμερὲς πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον.

Schol. B in Hephaest. 285. 3 sqq. ἀνακρεόντειον οἱ μὲν ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασι τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν ἴαμβον καὶ σπονδεῖον ὡς ἔθος, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἴαμβον μόνον, κατὰ δὲ τὴν τετάρτην ἴαμβον ἢ πυρρίχιον διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς.

Schol. B in Hephaest. 285. 26 sqq. τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοῖς (*scil.* τοῖς προειρημένοις στίχοις) καὶ ἕτερον, ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν τὴν σύστασιν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάσσονος, τρίμετρον ἀκατάληκτον ὃ καὶ ἀνακλώμενόν φασιν, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἐφθημιμερῆ, τουτέστι μετὰ τὰς τρεῖς συλλαβὰς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαινομένην [τὴν τομὴν] εἰς μέρος λόγου, οἷον·(PLG III, p. 337 Bergk[4])

ἀρετῆς ἔργα φέρει ἔμπονος ἥβη.

ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στίχος· εἶτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος καὶ τελευταῖον παιῶνα τρίτον ἢ πάλιν ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιότερος δοκεῖ, οἷον· (PLG III, p. 337 Bergk[4])

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

καὶ οὕτω μὲν δὲ ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων. εἰ δὲ βούλει, ἐκ δισυλλάβων ἕξ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ τροχαίου, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἰάμβου, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ πυρριχίου, ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ σπονδείου, ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ πάλιν πυρριχίου, ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ τροχαίου ἢ σπονδείου διὰ τὸ ἀδιάφορον.

Schol. B in Hephaest. 299. 3 sqq. καλεῖται δὲ (*scil.* ὁ πυρρίχιος) παρά τισι

καὶ παρίαμβος, ἐπειδὴ περὶ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται· ἢ ὅτι πυρρίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρου.

[PALAEM.] GL VI 208. 27 sqq. quippe omnis syllaba in ultimo versu adiaforos est, id est indifferenter accipitur, nec interest utrum producta sit an correpta, siquidem positione longa fiat, cum partem orationis in exitu finit. quo accedit quod vitiosus huius modi versus est, qui trochaeum admittit in fine.

QVINT. *inst.* IX 4. 93 clausula quoque e longis firmissima est, sed venit et in breves, quamvis habeatur indifferens ultima. neque enim ego ignoro in fine pro longa accipi brevem, quia videtur aliquid vacantis temporis ex eo quod insequitur accedere: aures tamen consulens meas intellego multum referre verene longa sit quae cludit an pro longa. neque enim tam plenum est 'dicere incipientem timere' quam illud 'ausus est confiteri': atqui si nihil refert brevis an longa sit ultima, idem pes erit, verum nescio quo modo sedebit hoc, illud subsistet. quo moti quidam longae ultimae tria tempora dederunt, ut illud tempus, quod brevis ex loco accipit, huic quoque accederet.

SACERD. GL VI 500. 27 sqq. dactylicum metrum solum simplicibus scanditur pedibus, dactylo, spondeo, trochaeo, sed in novissima parte; quamvis quidam trochaeum nec in novissima dactylici metri parte concedant, quoniam novissima syllaba in omni metro indifferens est.

SACERD. GL VI 506. 12 sq. nam sextus (*scil.* pes), id est novissimus, sicut in heroico metro, indifferens inter schemata (*scil.* hexametri bucolici) non computatur.

SACERD. GL VI 511. 7 sqq. simmium metrum pentametrum monoschematistum est: constat enim semper quattuor dactylis et quinto pede disyllabo indifferenti.

SACERD. GL VI 518. 23 sqq. hoc tamen observare debemus, quod in prima parte (*scil.* iambici trimetri) et tertia et quinta hi pedes quinque (*scil.* dactylus, spondeus, iambus, tribrachys, anapaestus) reperiuntur; in secunda vero et quarta parte (nam de sexta nulla ratio est, quoniam in omni metro pes novissimus indifferens est), illos ponere debemus, qui ex brevi incipiunt, iambum, tribrachyn, anapaestum.

SACERD. GL VI 522. 8 sqq. paliambicum comicum trimetrum acatalectum fit hoc modo, primo pede anapaesto, secundo iambo, tertio dactylo, tribus iambis. sed novissima syllaba indifferens: invenitur enim pyrrichius, qui per communem syllabam finit partem orationis [poterit pro iambo accipi]: (PLG II, p. 732 Bergk[3])

> Δίδυμός ποθ' ἡμῖν περιτυχὼν ὁ μουσικός,
> Didymus cares musice poeta lumine.

SACERD. GL VI 524. 17 sqq. tetrametrum choricum hypercatalectum fit hoc modo, cum in locis quidem paribus pedes iambici trisyllabi ponuntur incipientes a brevi, hoc est tribrachys et anapaestus, et in novissimo aut bacchius a brevi <aut> amphibrachys propter novissimam syllabam indifferentem.

SACERD. GL VI 528. 20 sqq. trochaicum metrum in prima quidem parte et tertia et quinta pedes recipit duos, trochaeum et tribrachyn, in secunda vero

et quarta et sexta vel novissima quinque recipit pedes, trochaeum, tribrachyn, anapaestum, spondeum, dactylum vel amphimacrum propter novissimam syllabam indifferentem.

Sacerd. GL VI 531. 5 sqq. constat autem (*scil.* saturnium metrum) ex iambico dimetro catalectico hipponactio amphicolo et tribus trochaeis, id est ithyphallico. quo metro usi sunt Euripides et Callimachus et apud nos Naevius sic … 11 sqq.: (Naev. *bell. Poen.* 31 [FPL 55 sq.] Blänsdorf)

ferunt pulchras creterras.

huc usque hipponactium amphicolum dimetrum catalecticum iambicum est. nam quod sequitur trochaicum dimetrum brachycatalectum ithyphallicum tale est:

aureas lepistas,

novissima syllaba indifferens. totus versus sic:

ferunt pulchras creterras aureas lepistas

et: (FPL 72 Blänsdorf)

malum dabunt Metelli Naevio poetae

et: (cf. Hor. *carm.* I 4. 2)

trahuntque siccas multas machinae carinas.

Sacerd. GL VI 534. 16 sqq. choriambicum dimetrum acatalectum, quod phrynichium nuncupatur, incipit a dispondeo et desinit in choriambum vel in hippium, id est epitritum, primum propter novissimam syllabam indifferentem:

cantantes nunc deficiunt.

Sacerd. GL VI 540. 20 sqq. de trimetro brachycatalecto ionico maiore ithyphallico. ionicum brachycatalectum trimetrum ithyphallicum fit hippio tertio, ditrochaeo et trochaeo vel spondeo: (Hor. *carm.* I 4. 12)

seu poscat agna seu malit haedo,

novissima indifferens est.

Sacerd. GL VI 544. 19 sqq. logaoedicum archilochium ithyphallicum fit quattuor dactylicis pedibus et tribus trochaeis, novissima syllaba indifferens: (Hor. *carm.* I 4. 1)

solvitur acris hiems grata vice veris et favoni.

Apthon. GL VI 62. 28 sqq. scias autem in omni metro novissimam syllabam ἀδιάφορον, id est indifferentem esse. nihil enim metri interest, utrum illa longa sit an brevis, ea videlicet ratione, quia distinctionis mora breve tempus extendit. longam autem syllabam pro brevi accipi finalem ea ratione putaverunt, qua reperiuntur in metris longae plerumque pro brevibus positae, quas communes vocant, ut est: (Verg. *Aen.* III 211)

insulae Ionio in magno.

unde fit ut in omni metro novissima syllaba indifferens habeatur. nam Aristoxenus musicus dicit breves finales in metris, si collectiores sint, eo aptiores separationi versus a sequente versu fieri; idcircoque in sexta sede <trimetri iambici> trisyllabos figura non ponitur, quia moram habet. at contra disyllabos familiaris est, quia celerius desinit, et eo magis, si posteriorem syllabam brevem habuerit.

Apthon. GL VI 71. 13 sqq. trochaeus numero tantum syllabarum spondeo congruens, velut alienus ab his, semper in extima parte versus locabitur. super

quo etiam nunc inter grammaticos lis pendet. nam qui eum adserunt, ferunt pulchriorem versum epicum effici, si κατάληξιν habeat, id est si trochaeo claudente terminetur, ut persuadeant dactylicis pedibus familiariter trochaeos in depositionibus coniugari. adversus quos alii loci extimi, in quo tantum locabitur, praescriptione nituntur; nec <im>merito, ut novissima eius syllaba, quae semper brevis est, mora temporis intercedente, quae in fine versus naturaliter contingit, suppleatur, quo tunc demum pro longa sumatur, sicut pleraeque in metris finales syllabae: vel quod in omni versu ultima brevis ἀδιάφορος, id est indifferens, habeatur. quae tamen persuasio in medio posita potest et trochaeo accidere.

Apthon. GL VI 83. 18 sq. novissima etenim syllaba (*scil.* iambici metri) indifferens habetur, licet brevis sit, ut longae vicem praebeat.

Apthon. GL VI 86. 14 sqq. hoc genus (*scil.* choriambici metri) catalecticum fit vel bacchio a brevi incipiente vel eo qui amphibrachys vocatur: nam sicut saepe diximus, novissima indifferens est.

Diom. GL I 494. 15 sqq. recipit (*scil.* heroicus versus) etiam pedes, cum est legitimus, inter se variatos duos, spondeum et resoluta eius posteriore parte dactylum. sed spondeus perpetuo in fine ponitur, cuius loco plerumque trochaeus invenitur, ea ratione qua indifferentem in omnibus metris postremam syllabam veteres esse crediderunt.

Atil. Fortvn. GL VI 284. 10 sqq. idem tamen, qui herous, etiam dactylicus nominatur, quamvis inveniri possit qui omnes spondeos habeat. recipit, ut dixi, pedes dactylum et spondeum omnibus locis indifferenter, aliquando in ultimo et trochaeum. omnis enim ultima syllaba in versu adiaphoros erit.

Avg. *de mus.* IV 1. 1 M. redeamus ergo ad metri considerationem, propter cuius progressum ac longitudinem de versu tecum aliquid agere coactus sum, cuius tractandi postea nobis est constitutus locus. sed primo illud quaero, utrum non repudies, quod ultimam syllabam, quae metrum terminat, seu longa seu brevis sit, poetae atque horum iudices grammatici nihil ad rem pertinere arbitrati sunt. D. omnino repudio: non enim mihi videtur esse rationis. M. dic mihi, obsecro, quod metrum sit in pyrrichio minimum. D. tres breves. M. quantum ergo silendum est, dum repetitur? D. unum tempus, quod est unius brevis syllabae spatium. M. age, iam percute hoc metrum, non voce, sed plausu. D. feci. M. percute etiam hoc modo anapaestum. D. et hoc feci. M. quid tibi visum est interesse? D. prorsus nihil. M. quid? causam, cur ita sit, potesne dicere? D. videtur mihi satis apparere: nam quod in illo ad silentium, hoc in isto ad productionem ultimae syllabae refertur; nam eodem modo ibi brevis ultima, ut hic longa, percutitur; et post tantumdem intervallum reditur ad caput. sed ibi quiescitur donec spatium pyrrichii pedis, hic donec longae syllabae impleatur. ita in utroque par mora est, qua interposita remeamus. M. non igitur absurde illi ultimam syllabam metri; seu longa seu brevis sit, nihil ad rem pertinere voluerunt: ubi enim finis est, silentium sequitur, quantum ad ipsum metrum attinet quod finitur. an eos in hac causa repetitionem ullam vel reditum ad caput considerare debuisse existimas, ac non tantummodo quia finitur, quasi dein-

ceps nihil dicendum sit? D. iam assentior, ultimam syllabam indifferenter esse accipiendam. M. recte. sed si hoc propter silentium fit, quoniam ita consideratus est finis, quasi deinceps nihil soniturus sit qui finierit, et ob hoc spatium temporis in ipsa quiete largissimum nihil distat quae ibi syllaba locetur; nonne illud est consequens, ut ipsa ultimae syllabae indifferentia, quae propter largum spatium conceditur, ad id proficiat, ut sive ibi brevis syllaba sive longa sit, eam sibi aures pro longa vindicent? D. video plane esse consequens.

[Prob.] GL IV 252. 19 sqq. ergo coniunctio postremam syllabam longam sine dubio habet, in hoc praesertim versu: (Verg. *Aen*. VI 670)

quae regio Anchisen, quis habet locus? illius ergo.

quamvis ἀδιάφορος <in> hoc est, cum in fine sit versus, cuius numquam natura requiritur, tamen longa esse debet: significat enim 'illius causa venimus'.

Serv. GL IV 457. 4 sqq. sed lecturo haec fere generaliter scienda sunt: finalem syllabam in omnibus metris indifferenter accipi, παντὸς γὰρ μέτρου τὸ τέλος ἀδιάφορον.

Avdax GL VII 336. 17 sqq. quippe omnis syllaba in ultimo versu adiaforos est, id est indifferenter accipitur, nec interest utrum producta sit an correpta, siquidem positione longa fiat, cum partem orationis in exitu finit.

Aldhelm. *de metr*. 82. 6 sqq. quot sunt genera versuum in dactilico metro? quinque. quid est dactilicum metrum? quod constat dactilo et spondeo. nonne plerumque ultimus pes trocheo terminatur? quia nonnulli metricae artis peritia praediti hunc pedem de versu excludendum censuerunt, quia omnis sillaba in ultimo versu adiaforos est, id est indifferenter accipitur nec interest utrum corripiatur an producatur; unde a quibusdam vitiosus versus putatur, qui trocheum admittit.

Beda 93. 115 sqq. nonus modus (*scil.* communium syllabarum) est, quo omnis syllaba novissima versus in quocumque metro adiaforos, id est, indifferens, est et ad voluntatem poetarum vel correpta producitur vel corripitur producta, quod frequentius est quam ut exemplis indigeat.

Beda 108. 2 sqq. metrum dactylicum exametrum, quod et heroicum vocatur, eo quod hoc maxime heroum, hoc est, virorum fortium, facta canerentur, ceteris omnibus pulchrius celsiusque est. unde opusculis tam prolixis quam succinctis, tam vilibus quam nobilibus aptum esse consuevit. constat autem ex dactylo et spondeo vel trocheo, ita ut recipiat spondeum locis omnibus praeter quintum, dactylum praeter ultimum, trocheum vero loco tantum ultimo; vel, ut quidam definiunt, spondeum ultimo loco semper et omnibus praeter quintum, trocheum vero nusquam, quia, etsi ultima brevis est natura, tamen spondeum facit ad votum poetarum, qui, ut praediximus, ultimam versus omnis syllabam indifferenter accipiunt.

Crvind. 13. 11 sqq. quot modis possumus communes agnoscere syllabas? octo, secundum Donatum et Pompeium, licet novem apud alios. hinc Pompeius ait: diximus longas syllabas quattuor modis fieri et breves syllabas quattuor modis fieri; aequum ergo fuerat, ut etiam communes syllabae octo modis fierent, quia utrarumque funguntur officio ... 17. 21 sqq. nonus modus est, quo omnis syllaba novissima versus in quocumque metro adiaphoros id est indiffe-

rens, ad voluntatem poetarum vel correpta producitur vel producta corripitur; correpta vero producitur in hoc Sedulii versu: (*carm. pasch.* praef. 1)

paschales quicumque dapes conviva requiris.

ultima enim huius versus syllaba naturaliter brevis pro longa ponitur, ne numerus temporum in versu minuatur, si trochaeus accipiatur pro spondeo. sed ultimam syllabam correptam, sicut antea diximus, versifici in quocumque loco in versu voluerint, producere solent, ut est in hoc versu Sedulii: (*carm. pasch.* I 105)

natura perdente modum quem iure creandi.

similiter et longam corripiunt licet raro, ut est in hoc versu eiusdem Sedulii: (*carm.* V 280)

pervenis ad Christum, sed Christus pervenit ad te,

cum 'pervenio' quartae coniugationis sit.

Crvind. 27. 28 sqq. quibus pedibus metrum mensuratur? dactylicum dactylo et spondeo, alii dicunt interdum trochaeum in ultimo. Sed Palaemone dicente bono iudicio metrici complures hunc pedem de versu hexametro excludendum esse censuerunt, quippe omnis syllaba in ultimo versu adiaphoros est, id est indifferenter accipitur. nihil interest utrum producta sit an correpta, siquidem positione longa fiat, cum partem orationis in exitu finit. quo accedit quod vitiosus huius modi versus est, qui trochaeum admittat in fine.

ante asynartetorum versuum incisionem

2. Hephaest. 50. 1 ἄλλο δὲ (scil. τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων) τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰθυφαλλικοῦ (Archil. 188. 1 West)

οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη·

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον καὶ κρητικός· (Archil. 190 West)

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους οἷος ἦν ἐπ' ἥβης.

Apthon. GL VI 108. 19 sqq. nihil autem intererit, si pes tertius in isto versu (*scil.* pentametro elegiaco) longa syllaba, quae est finalis ἀδιάφορος, finiatur et fiat ἀμφίμακρος, veluti: (Verg. *Aen.* I 1)

arma virumque cano Troiae.

Diom. GL I 503. 13 sqq. alii vero, quia duo commata esse (*scil.* pentametrum elegeum) dixerunt, voluerunt brevem esse et prioris tomes semipedem, quia novissima semper indifferens est, atque hoc utuntur exemplo: (Ter. Maur. GL VI 378. 1780)

<hoc mihi tam grande munus habere datur>,

id est ut semipes partem orationis videatur implere.

in elemento longo

3. Atil. Fortvn. GL VI 284. 14 sqq. item diligenter attende quod omnis syllaba, quae partem orationis finit, in omni versu similiter indifferenter accipitur, ut est: (Verg. *georg.* III 189)

invalidus etiamque tremens, etiam inscius aevi:

'dus' syllaba indifferens.

in metris iambicis, trochaicis, ionicis, antispasticis

4. App. Dion. 316. 17 sq. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς καὶ ἡ πρώτη.

4a. Choerob. 250. 11 sqq. ἰστέον γὰρ ὅτι ἡ ἑπτάσημος τροχαϊκὴ ἐπὶ τέλους ἔχει τὸν σπονδεῖον, ὥστ᾽ εἶναι τὴν τελευταίαν τοῦ διτροχαίου ἀδιάφορον, μακρὰν καὶ βραχεῖαν· μακρὰν μέν, ὅτε ἐστὶν ἑπτάσημος, βραχεῖαν δέ, ὅτε ἑξάσημος. ἡ δὲ ἰαμβικὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῆς ἀρχῆς.

Schol. A in Hephaest. 115. 2 sqq. ἐπειδὴ πᾶσα μέτρων ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ ὁ ἴαμβος ἐδέξατο ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοινωνήσαντος τῷ μέτρῳ καὶ οἱ ἀπ᾽ αὐτοῦ λυθέντες ἐκοινώνησαν, δάκτυλός φημι καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χορεῖος τοῦ ἰάμβου ἐστὶ λύσις.

4b. Choerob. 250. 11 sqq. ἰστέον γὰρ ὅτι ἡ ἑπτάσημος τροχαϊκὴ ἐπὶ τέλους ἔχει τὸν σπονδεῖον, ὥστ᾽ εἶναι τὴν τελευταίαν τοῦ διτροχαίου ἀδιάφορον, μακρὰν καὶ βραχεῖαν· μακρὰν μέν, ὅτε ἐστὶν ἑπτάσημος, βραχεῖαν δέ, ὅτε ἑξάσημος. ἡ δὲ ἰαμβικὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῆς ἀρχῆς.

4c. Schol. vet. in Pind. *Ol.* 4 (p. 4. 9 sq. Tessier) τὸ ε′ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἀδιαφόρου τῆς ἀρχούσης.

Schol. vet. in Pind. *Ol.* 4 (p. 4. 15 sqq. Tessier) τὸ ιγ′ ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον τῆς ἀρχούσης ἀδιαφόρου. τὸ ιδ′ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ἢ ἰωνικὸν τῆς α′ ἀδιαφόρου οὔσης, διὰ τὴν ἀντίστροφον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 4 (p. 171. 4 sqq. Abel) τὸ ε′ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τῶν ἀρχουσῶν οὐσῶν ἀδιαφόρων, ὡς ἐν τῷ α′ ἰωνικῷ ἀρχομένου ἰάμβου καὶ γινομένου β′ παίωνος, ὃ καὶ Ἡφαιστίων (36. 19 sqq.) παρατηρεῖ.

Schol. vet. in Pind. *Ol.* 8 (p. 8. 2 sqq. Tessier) τὸ θ′ προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ πρῶτος ἰωνικὸς ἀπ᾽ ἀδιαφόρου, ὁ δεύτερος χορίαμβος.

Schol. vet. in Pind. *Ol.* 9 (p. 8. 23 sq. Tessier) τὸ θ′ ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἀδιάφορον κατὰ τὴν ἄρχουσαν.

Schol. vet. in Pind. *Pyth.* 2 (p. 15. 15 sq. Tessier) τὸ ζ′ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικόν, τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀδιαφόρου οὔσης.

Schol. vet. in Pind. *Nem.* 3 (p. 22. 26 sqq. Tessier) τὸ β′ ἰαμβικὸν πεντασύλλαβον καὶ ἰωνικὸς ἀπ᾽ ἀδιαφόρου ἀρχῆς, εἶτα πάλιν ἰωνικὸς ἀπεμφαίνων διὰ τὴν λύσιν καὶ συλλαβή. δύναται καὶ ὅλον ὡς ἰαμβικόν, παρακεχαραγμένον μέντοι διὰ τὸν τελευταῖον πόδα.

Schol. vet. in Pind. *Nem.* 4 (p. 23. 13 sqq. Tessier) τὸ ια′ ἰαμβικὸν πενθημιμερές, ἢ ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τῆς ἀρχούσης ἀδιαφόρου οὔσης.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub.* 1345a. (p. 280. 21 sqq. Koster) τὰ μὲν περιττὰ (*scil.* κῶλα) ὅμοια τοῖς ἀνωτέρω (*scil.* τοῖς ἰαμβικοῖς τρίμετροις), τὰ δὲ ἄρτια ἰωνικά, ἡμιόλια διὰ τὸ ἔχειν πρὸς τῷ ὅλῳ καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἰωνικοῦ καλούμενα, ἀδιαφοροῦντα τὴν πρώτην συλλαβήν.

Schol. A in Hephaest. 145. 8 sqq. τὸ ἰωνικὸν ἐφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβήν· καὶ ἐν τούτῳ ἡ πρώτη ἀδιάφορος· ἡ δὲ κατακλεὶς τροχαική.

4d. Schol. vet. in Pind. *Ol.* 2 (p. 2. 13 sq. Tessier) τὸ γ′ ἀντισπαστικὸν ἀπ᾽ ἀδιαφόρου τοῦ πρώτου ποδὸς δίμετρον ἀκατάληκτον ἰαμβικῇ κατακλειόμενον.

Schol. vet. in Pind. *Ol.* 13 (p. 11. 10 sqq. Tessier) τὸ α′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον <καταληκτικὸν> ἀπὸ πρώτου ποδὸς ἀδιαφόρου καὶ τροχαίου. ὁ τρίτος ποὺς παρηνομήθη· ὁ γὰρ ἀντίσπαστος ἀπὸ β′ τροχαίων, ὅπερ πάσχει κατὰ μέσον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 13 (p. 383. 8 sqq. Abel) τὸ α′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος γ′. ἀδιάφορος γάρ ἐστιν ἡ α′ συζυγία. ἃ δὲ περὶ τούτου λέγουσιν, οὔ μοι εὔλογα.

Schol. vet. in Pind. *Pyth.* 2 (p. 15. 26 sq. Tessier) τὸ ς′ γλυκώνειον, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀδιαφόρου, εἶτα τροχαίου, εἶτα διιάμβου.

Schol. vet. in Pind. *Nem.* 6 (p. 24. 16 sq. Tessier) τὸ η′ ἐπιχοριαμβικόν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου, ἀδιάφορον περὶ τὴν ἀρχήν.

Schol. vet. in Pind. *Nem.* 6 (p. 24. 19 sqq. Tessier) τὸ ιγ′ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὅ ἐστι φαλαίκειον παρὰ συλλαβήν, οὗ ἡ ἀρχὴ τὸν ἀντίσπαστον ἔχει ἀδιάφορον τοῦ ἄρχοντος ποδός.

Schol. A in Hephaest. 144. 4 sqq. ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἀλκαικὸν δωδεκασύλλαβον, ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τῆς μέσης μόνης ἀντισπαστικῆς οὔσης, ἑκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς· ἀπὸ σπονδείου ἤρξατο τοῦ ‘κόλπῳ’ δὲ ἀντισπαστικὴ καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα· σπονδεῖος γάρ.

Schol. A in Hephaest. 163. 5 sqq. περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπείου ὁ λόγος· ὁ γὰρ προηγούμενος τοῦ πριαπείου ἐστὶν ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιάφορον ἔχων πάντως τὸν δεύτερον τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἡ τελευταία γένηται βραχεῖα· πάλιν οὖν μακρὰ γενομένη ἡ τελευταία καὶ σπονδείῳ τὸ σχῆμα τελέσασα τὸ ἀσυνάρτητον ποιεῖ.

Schol. A in Hephaest. 164. 1 sqq. (Corinn. 2 [PMG 655]. 2 Page)

καλὰ γέρεια εἰσομένα

ἀντίσπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἶτα ὁ δεύτερος χορίαμβος. ὁμοίως· (Corinn. 2 [PMG 655]. 3 Page)

Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις

καὶ τὸ τρίτον ἐστί· (Corinn. 2 [PMG 655]. 4 Page)

μέγα δ᾽ ἐμὴ γέγαθε <πόλις>

καὶ τὸ τέταρτον· (Corinn. 2 [PMG 655]. 5 Page)

λιγουροκωτίλης <ἐνοπῆς>

καὶ τὸ πέμπτον (Corinn. 2 [PMG 655]. 15 Page)

καὶ πεντήκοντ᾽ οὐψιβίας.

παραβεβίασται δὲ τοῦτο, ἔχον μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ ‘κοντ᾽’· τὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει.

in basi quae aeolica dicitur

5. Hephaest. 22. 18 sqq. τὰ δὲ αἰολικὰ καλούμενα τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα πάντως ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον, ἤτοι σπονδεῖον ἢ ἴαμβον ἢ τροχαῖον ἢ πυρρίχιον, τοὺς δὲ ἐν μέσῳ δακτύλους πάντας, τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν ἢ κρητικὸν διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ᾖ, ἐὰν δὲ καταληκτικόν, καὶ τὰ ἀπὸ τούτου μεμειωμένα εἰς δισύλλαβον καὶ συλλαβήν.

Schol. A in Hephaest. 130. 4 sq. πανταχοῦ ἐν τῷ αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος.

Schol. B in Hephaest. 273. 25 sqq. τὸ δὲ δακτυλικὸν αἰολικὸν κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαυτώς τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους [ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς ἀποθέσεις], τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. ὅτε μὲν οὖν ἐστιν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικόν, εἰς δισύλλαβον μέν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δέ, ἀδιάφορον. [*M.E.*]